

Liviu-Gabriel Simionescu

Cioburi de hologramă

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel./fax: 0345 401 330; mobil 0765 464 304
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Procesare text – Irina Simionescu
Tehnoredactare – ZVEN Print
Corectura – Cornel Albuleț
Ilustrația copertei – autorul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMIONESCU, LIVIU, GABRIEL

**Cioburi de hologramă: proză... mai mult sau mai puțin
fantasmagorică sau... «cum de pot „asasina” 30 de
subiecte din care „s-ar fi scos” o roabă de romane SF...
„fluviu”» / Liviu-Gabriel Simionescu; pref.: George
Coandă. - Târgoviște: Editura ZVEN, 2020
ISBN 978-606-8955-85-8**

I. George, Coandă (pref.)

821.135.1

Liviu-Gabriel Simionescu

CIOBURI DE HOLOGRAMĂ

*Proză... mai mult sau mai puțin
fantasmagorică*

sau...

*«cum se pot „asasina” 30 de subiecte din care
„s-ar fi scos” o roabă de romane SF... „fluviu”»*

Prefață: George Coandă

ZvN
EDITURA

Târgoviște, 2020

Copyrights © 2020 LIVIU-GABRIEL SIMIONESCU. All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

„AVERTISMENT” AMATORILOR:

Ideile creionate aici, eu nu le consider ca fiind purtătoare de „drepturi de autor” și dacă cineva vrea să brodeze vreo „operă mai măreață” pe vreuna din ele, este LIBER să dea curs tentației. DACĂ va considera că „așa este corect”, poate băga sub titlu, un... „după o idee a lui...”

ATÂT

LIVIU-GABRIEL SIMIONESCU, UN PROZATOR INGENIOS

Liviu-Gabriel Simionescu este un scriitor surprinzător.

Așa cum este de felul lui omenesc. Ar părea, pentru cei ce nu îl cunosc, un tip ciudat oarecum, cu capul în nori, dublat de un nonconformism funciar.

În fond, Liviu-Gabriel Simionescu parează în așa fel încât aruncă în preajmă-i provocări care-i fac pe semenii săi să-și dezvăluie propriul lor caracter. El știe că este un incomod, dar riscul și-l asumă pentru că viața, pentru el, nu este doar realitatea de zi cu zi pe care cu toții o percepem doar la nivelul epidermei ei sociale și convenționale, ci poate fi și o hologramă împrăștiată în cioburi de aparențe sub care se află adevăratul ei sens.

De fapt, asta se și vrea volumul său de povestiri scurte, numit „Cioburi de hologramă” care, cu o „lămurire” ticluită ironic, și-l subtitrează „*proză mai mult sau mai puțin fantasmagorică*”.

Dacă până acum l-am știut un poet care are ceva de spus, iată că, de astă dată, l-am descoperit pe prozatorul, da, de real talent și de surprinzătoare ingeniozitate, Liviu-Gabriel Simionescu, care clapetează pe o claviatură cu rezonanțe de science-fiction și de umor caragilian.

În anvelopa SF, autorul nostru pune în evidență situații pământești, contradictorii și controversabile, gesticulații carac-

teriale, ba și „întâmplări” pe seama evoluției „naturale” căci „fiecare ciob de hologramă pare altceva, dar el reprezintă doar din unghi diferit un același «întreg»: OMUL”.

Pe această canava, în fond și tâlcul ontologic al celor 30 de proze scurte, Liviu-Gabriel Simionescu a realizat convingător din „cioburi de hologramă” un întreg: condiția plurivalentă de a fi a ființei gânditoare oriunde ar fi trăitoare în Univers.

Eu cred că Liviu-Gabriel Simionescu este nu numai un prozator cu spirit și inventiv, și ludic, dar este mai ales un scriitor care reflectează profund asupra *condiției de a fi a Omului*, un „cărăuș stelar” pentru care „*nu ar exista evoluție fără CREAȚIE și nu poate exista CREAȚIE fără VIS*”.

Admirabilă mărturisire care sună a *profesiune de credință*.

Bref: Liviu-Gabriel Simionescu este, de facto, un scriitor care, „arzând etapele”, ni se relevă ca o voce distinctă în contextul literaturii de la acest început de mileniu, purtând în ADN-ul său marele sigiliu al „Școlii de la Târgoviște”.

Dr. George Coandă

Membru al Academiei Americano-Române
de Arte și Științe din SUA

DEX

DEX („Divagație **EX**plcativă”, absolut fără nici o legătură cu DEX = Dicționar Explicativ)

Deci... „DEX” :

HOLOGRAMĂ => s.f. (adică „substantiv feminin”, nu „science-fiction”) Prods rezultat prin tehnica holografică. Vezi și „tehnica holografică”.

TEHNICĂ HOLOGRAFICĂ => s.f. (idem). Ansamblu de operații prin care o imagine este captată tridimensional și stocată pe un mediu special de pe care poate fi reprodusă în condiții speciale, „ori de câte ori este nevoie”, tot tridimensional. Specific hologramelor este faptul că și dacă suportul este făcut țândări, fiecare ciob din acest suport va reda INTEGRAL holograma inițială. Informația holografică este ca un fel de ADN optic capabil să reproducă oricând originalul. Oamenii de știință știu de ce. De fapt, doar cred că știu, dar sunt total „pe dinafară”.

Chestia este că întâi s-a inventat conceptul de laser, apoi s-a reușit construcția lui, apoi s-a perfecționat jucăria și s-au tot făcut mii și mii de experimente până când cineva a descoperit și holograma. Apoi, tot în urma experimentărilor (sau a unui accident...), s-a descoperit „efectul adene” al hologramei și tot încercând să se explice fenomenul, s-a descoperit teoria fractală. Și, din aproape în aproape, „s-a înțeles mai bine cum funcționează ADN-ul”.

Teoretic, e un mare salt înainte al științei. Doar că, pe mine m-ar fi interesat întâi să aflu **DE CE**, și abia apoi **CUM**...

O celulă ADN conține toată informația prin care un organism poate fi multiplicat identic, la infinit. Cum se poate întâmpla așa ceva, se poate explica „corect” până la urmă; mult mai greu ar fi însă să se explice DE CE aste posibil așa ceva, care ar fi scopul pentru care a apărut ADN-ul... pentru că explicațiile facile, dar cu aparență de corectitudine pot fi „în număr nelimitat”.

În Religie am învățat că totul este „Creația Domnului” și că „știe EL de ce a creat totul așa, și nu altfel”, că are un plan Divin. Că viața pe această planetă este doar o etapă după care va urma... „altceva”, în alt loc. În Materialismul contemporan cu tot mai mulți prozeliti, se pune totul pe seama „Întâmplării”, pe seama „Evoluției naturale” și a sintagmei tabu că „în natură totul este rezultatul selecției naturale determinate de factorii de mediu”. Și tot acolo am învățat conceptele de „lanț trofic” și de „ecosistem” care sunt de netăgăduit, dar... au o mare hibă, atât de mare că ne poate sări în ochi fiind „mai mare ca Universul”. Altfel spus, este atât de „pe vârful nasului”, că privim numai pe-alături.

Lanțul trofic include toate ființele, și nu numai ființele, ci și toate elementele chimice. Și acestea există într-o cruntă interdependență între ele și derivă unul din altul; cel mai clar se vede asta la „capitolul” elementelor radioactive, cel mai vizibil și mai vechi exemplu. Care ne duce la concluzia că alchimiștii care sperau să transforme plumbul în aur, nu erau chiar nebuni; „știau ei ce știau”, doar că la momentul respectiv... „le lipseau mijloacele tehnice necesare”.

Mai nou, unii oameni de știință au realizat că omul, ca orice altă ființă vie, este în fapt un complex reactor nuclear în care energia este obținută „chimic” prin transmutația elementelor.

Organismul uman are nevoie de calciu, dar într-un adevărat regat al calciului, nu și-l ia bine-mersi din mediul înconjurător și și-l lipește unde-i lipsește, ci și-l sintetizează din magneziu direct în celulele unde îi este necesar. Transmutație. Calciul admi-

nistrat cu tona sub formă de medicamente nu este asimilat decât într-o proporție infimă și doar temporar. Dar o simplă alimentație bogată în magneziu elimină „căderea de calciu” și face inutilă ingerarea de „hapuri dă la dom’ doctor”. Este un fapt REAL.

Ziceam de „lanțul trofic” și de „selecția naturală”...

În lanțul trofic, omul pare veriga finală care nu își găsește locul la niciun alt nivel. Dar „natura nu face nimic fără scop” și dacă e să consideri că omul e scopul final al naturii... e cam „egocentric” și „anapoda” (ca să nu spun fanfaronard și absurd).

În religie, omul este considerat doar o treaptă deasupra căreia se afirmă că ar mai fi cel puțin încă una. Explicațiile religiei sunt (au fost) date de niște oameni care au judecat și s-au exprimat așa cum le-a permis intelectul și educația proprie, dar și intelectul și educația celor cărora li se adresa, plus mentalitățile epocii. Mai ales mentalitățile, care indiferent cât de „libertini și unici” ne-am considera fiecare sau am considera pe altcineva, își pun o amprentă „infernală dar insesizabilă” pe toți. Fără discriminare.

Știința se declară „pragmatică”. Adică vede, verifică dacă este real ce vede și explică „matematic”. Dar deși știința se bazează pe estimări în ceea ce privește viitorul pe care le argumentează atât „statistic” cât și „probabilistic”, când este vorba despre „ce va fi după om?...” (sau dacă „va mai fi ceva după om?”), o dă cotită cu grație și schimbă subiectul.

Holograma există. Fractalitatea există și este definitorie pentru Univers, repetând la scări infinite mai mari și infinite mai mici, niște tipare unice. Să ne întrebăm „de câte ori”? Îndrăznim? Cert este că totul este o infinită hologramă și oricât de mici ar fi „cioburile”, ele vor reflecta cu fidelitate ÎNTREGUL. Societatea e un ciob din holograma Universului care ar putea fi un ciob dintr-o hologramă infinite mai mare. Omul este un ciob din holograma societății și funcție de unghiul în care îl privești, se pare că vei vedea altceva, deși vei vedea „societatea”. ACEEAȘI. Pentru că privind în „tridimensional”, schimbarea unghiului

schimbă perspectivele și creează „relieful”. Creează senzația că vezi „altceva” deși vezi același lucru... „stereoscopic”, pentru că atât ne permit simțurile „acceptate”: văz, auz, tactil, gust și miros...

Dar dacă, contrar impresiei generale, omul are ceva mai mult de „doar cinci simțuri” cu care poate accede la mult mai mult decât acest implacabil „tridimensional”? Dacă imaginația, premoniția și VISUL sunt manifestări reale și concrete ale unui om mult mai complex decât ne imaginăm acum, și în fapt, omul poate accesa fără să-și dea seama că o face, mai multe dimensiuni decât „a învățat la școală”?

Trăim într-un Univers „ciunt” cu foarte multe lucruri inexplicabile pe care le evităm infantil.

Religia ni le explică cu bunăvoință pe toate prin niște afirmații logice de altfel, dar scrise și (mai ales) TĂLMĂCITE de niște oameni supuși mentalităților timpului lor și preluate în prezent de „niște oameni” (TOT oameni, influențați de nivelul propriu de cultură dar și de mentalitățile societății în care trăiesc, plus de capacitatea proprie de a raționa și voința de a face, sau NU, asta). Religia de multe ori desfide știința considerând-o o manifestare satanică și declară că este păstrătoarea singurei căi spre Adevăr. Pe de altă parte, știința („religia lui Toma Necredinciosul”?) aste scrisă (dar mai ales TĂLMĂCITĂ) de niște oameni „citiți” supuși mentalităților timpului lor, dar preluate „axiomatic”.

Nu vi se pare că este vorba despre „aceeași melodie” dar redată „cu un alt instrument” și doar pare a fi vorba despre „altceva”?

Dacă Adevărul există... „unde va la mijloc” și noi nu vedem pădurea din cauza copacilor? Nu ne putem ridica deasupra pădurii ca să avem o imagine de ansamblu. Nu putem fi și în afara „vieții”, și în interiorul ei. Dar din ce vedem în fiecare „ciob de hologramă” care este, care suntem fiecare om, din ce vedem în fiecare ipostază reală sau imaginată prin care trecem... făcând o sumă a „unghiurilor” pe care le găsim pe-acolo, nu putem intui ÎNTREGUL?

Dacă vom încerca, s-ar putea să vedem ceva; dacă nu vom încerca, SIGUR NU VOM VEDEA NIMIC.

Încercăm?

Fiecare „ciob de hologramă” pare altceva; dar el reprezintă doar din unghi diferit un același „întreg”: OMUL. Și poate, sper, ceva-ceva despre menirea, despre „rostul”, despre MOTIVUL apariției omului în acest Univers, și chiar despre rostul universului în... Univers. Pentru că... „în natură totul se produce cu un scop bine definit; nimic nu este întâmplător”. Nu?? Sau „totul nu este decât rezultatul întâmplării pentru că natura e oarbă și fără creier, altfel știința l-ar fi descoperit (creierul ălaaa!)”

Sunteți liberi să credeți ce vreți.

Dar eu nu cred că în Rai curg râuri de lapte și miere. Pentru că atunci când ești DOAR SPIRIT, fără hoitul pământean (și deci fără „ghiorăitul de foame”)... laptele și mierea sunt irelevante. Nu cred nici în promisiunea musulmană că dacă tu L-ai servit „meritos” pe Allah, „dincolo” vei primi un morman de cadâne; ca să faci cu ele... CE? În toate religiile lumii, îngerii, adică treapta imediat superioară „muritorilor”, sunt ființe ASEXUATE. De ce ar fi muritorul ajuns printre îngeri, „mai cu moț”??? Nu cred nici în multe din afirmațiile științei chiar dacă o serie de mari „specialiști” consideră pe alți mari specialiști drept „genii științifice” și le confirmă matematic afirmațiile. Teoria relativității duce la concluzia că la viteza luminii, timpul se dilată și masa tinde către zero. Că dacă atingi această viteză, încetezi să mai exiști. Vorba băiatului cu caprele: „zău, bre?”. Chiar așa!

Eu o iau doar cu jumătate din viteza luminii înspre „Norii lui Magellan” (ca exemplu, că și ăla a vrut să ajungă undeva și a nimerit în alt loc...). Merg un timp și mă întorc teafăr, dovedind că „paradoxul spațiu/timp e real”. Apoi, eu repet același zbor, iar tu decolezi sincron cu mine, în aceleași condiții, dar o iei în fix direcția opusă mie. Între noi doi viteza

de îndepărtare va fi exact viteza luminii, nici mai mult, nici mai puțin. Dăm cu banul, sau cum alegem la care din noi „masa va tinde către zerroouuuuu...”???

Altă teorie „genială și de netăgăduit” este teoria „big-bang”. În care se afirmă că toate galaxiile fug de noi, în toate direcțiile. Că totul se „confirmă” prin efectul Doppler. Dar dacă explicația e mult mai simplă și e vorba de „efectul frecării” prin care și pârlitiți ăia de fotoni pierd din energie? Se afirmă cu tărie că „fotonul n-are masă și nu se supune frecării”. Repet: „zău, bre?” Dar cu curbarea razelor de lumină la trecerea pe lângă nuclee gravitaționale mari, cum rămâne? Că asta SE ÎNTÂMPLĂ: se „strâmbă”!...

În fine! Poate aflăm un „altfel de Adevăr”... printre cuvinte. Dar asta numai dacă VREM, dacă îndrăznim să avem curajul de a fi un pic de urmași ai lui „Toma necredinciosul” și ne vom întreba: „dar dacă...?”. În Univers ESTE POSIBIL ORICE. „Știința” a decis demult că Pământul este plat și s-a dovedit că ar fi „aproape sferic”; „știința” a decis că Soarele se învârte în jurul Pământului și s-a dovedit că este invers. Că „astea au fost erorile primitivilor ăia din antichitate!”

„Știința modernă” a decis că nu poate exista un „perpetuum mobile”, că ar contrazice legile fizicii. Și totuși un „perpetuum mobile” EXISTĂ și nu prin cine știe ce catacombe ale „paranormalilor”, ci în mijlocul Muzeului Tehnicii din București. Muzeu afiliat cu OSIM-ul pe peretele căruia tronează un afiș care avertizează explicit că „NU PRIMIM ȘI NU ÎNREGISTRĂM PROIECTE ȘI / SAU PROTOTIPURI DE PERPETUUM MOBILE”.

Ironie, nu?

LUMINA

Lache și Mache vorbeau pe marginea unei cornișe, cu picioarele bălăngănind în gol. Lache ținea o carte în mână, iar Mache două sticle goale de bere pe care le găsisese uitate în jghebul streșinii, cine știe de când. Îl văzuse pe Lache citind și s-a așezat tăcut lângă el, a oftat de vreo două ori când Lache a întors câte o pagină, apoi după ce și-a dres glasul, privind la sticlele alea goale ce le ținea în mână, i-a zis:

– Mă Lache, mă, dacă tot nu faci nimic, haide mă să mergem și să bem ceva!

– De ce îi plagiezi pe alții, băi Mache?

– Io, măăă?... Pe cine?

– Pe un scriitor rus. Ăla scria cu ironie că noi cei de azi, dacă vedem pe cineva că face lucrul cel mai nobil cu putință, că GÂNDEȘTE, spunem doar ca tine: „dacă tot nu faci nimic, hai să bem și noi ceva”.

– Tu ai început să vezi „cerculețe”? Ce aberezi, măăă?...

– Viața e încinsă. La roșu. Asta vedem în orice clipă trăită; roșu în fața ochilor. În fiecare oră, milioane de obligații și de constrângeri; în fiecare zi, miliarde de tracasări. Și parcă nu se mai termină. Și ne rugăm să treacă mai repede „calvarul”, iar apoi ne mirăm că viața este atât de „scurtă”; că „nu mai avem timp” suficient pentru ce ne-am dorit, pentru ce am sperat. Dar avem timp să uităm; și de cele mai multe ori uităm să lăsăm sufletul să râdă, să se bucure. Așa că ajungem să ni se pară că

verdele e roșu, că azuriul e roșu, iar roșul e negru. Doliu. Copiii mici visează mereu că zboară; și râd împreună cu sufletul lor o sută douăzeci de minute pe oră. Copiii mai mari mai visează uneori că zboară și sunt dispuși să râdă cu sufletul lor clipă de clipă, dacă sunt lăsați să o facă. Tinerii își mai aduc aminte de asta, uneori încearcă să se agațe de acel adevăr din vis, alteori încearcă să se „maturizeze”. Dar maturii au uitat. Au uitat să zboare, au uitat să râdă, au uitat să trăiască. Au descoperit „filozofia” banului și strălucirea superficială a puterii lui. Și au început să arunce rafturile cu poezie, rafturile cu tandrețe, rafturile cu bucurii, sufletul cu totul, pentru a face loc suficient pentru tehnica înmulțirii banilor, tehnica profitului cu orice preț, tehnica puterii și stabilității financiare și (aparent) sociale. Mă întreb câți munți de bani ți-ar trebui ca să poți cumpăra o rază de lumină izvorâtă nu din stele, nu din becuri, ci din ochii altor oameni. Măcar ai câtorva.

Observ un fenomen trist și ciudat: cu cât mărimea speranței de viață crește, cu atât vârsta „sclerozării spirituale” scade. Se întâlnesc tot mai des copii, adolescenți și tineri cărora le lipsește parcă „papilele gustative” cu care să SIMTĂ și să se bucure de savoarea vieții, de bucuria cunoașterii, și mai ales de BEȚIA ÎNȚELEGERII lucrului / fenomenului descoperit. Omul nu mai visează; preferă să fie „pragmatic”. Omul nu își mai bate capul să gândească singur pentru că dacă are un calculator, își ia totul de-a gata de pe internet. Și așa ajunge să i se pară doar că trăiește, să fie doar aparent VIU. Mă rog; o fi „viu”, o fi „biped”, dar „uman” doar „pare a fi”.

– Mamă, ce disertație mi-ai trântit! Dar... noi suntem vii, nu? Chiar dacă acum eu nu am poftă de o carte, ci de o bere rece și gulerată. Nu ignor nici cartea, știi bine, dar tu văd că ai tendința de a fi „mai catolic decât Papa” și mi-e teamă că în loc de-o bere te vei trata cu Rudotel. O fi rațiunea „deasupra universului” dar nu e cazul să uiți că stai cu picioarele pe Pământ...

– Văd că și tu mi-ai trântit o disertație pe măsură. Nu vorbesc de „noi”; de „noi” cei care dorim să luăm o carte în mână cu dorința de a citi, de a afla, de a înțelege și de a simți că suntem mai mult decât „doar un accident în Univers”. Vorbesc de cei din jurul nostru care vegetează și ar trebui să facem ceva, să-i ajutăm să fie și ei oameni întregi (cu trup, minte și suflet). Nu or fi mulțiăștia „vegetalii”, dar se pare că se cam înmulțesc și, vorba aia: „și unul singur dacă e, tot e prea mult”... Tu în ce tagmă vrei să fii, Mache?

– Într-o tagmă mai la mijloc, Lache. Și, și! Cât nu am ajuns încă „superiori”, cât mai suntem AICI și suntem supuși nevoilor „hoitului”... nu ar fi mai înțelept să onorăm și hoitul ăsta cu ce i-ar place... când și când?

– Ai dreptate, Mache. Hai la o berică acum...

Stimate cititor,

*Îți mulțumesc pentru că ai avut plăcerea de a lua „în posesie” această carte, îți mulțumesc că ai **PLĂCEREA DE A CITI**, îți mulțumesc dacă vrei să consideri că ai găsit ceva interesant între aceste file (nu, nu vreo bancnotă de 100 lei uitată de tipograf printre file...). Îți mulțumesc că exiști, că mai există și datorită ție oameni „bolnavi să viseze” (și să **CITEASCĂ**).*

*Pentru că nu ar exista evoluție fără **CREAȚIE** și nu poate exista creație fără **VIS**. Un mare om de știință a spus că „descoperirea noului” este atunci când toată lumea știe că un lucru se poate face „numai așa”, și vine un nebun care nu ține cont de părerea lumii și descoperă că lucrul respectiv se poate face și „altfel”. De regulă „mai bine”.*

***O** invenție, o „idee”, nu stă tolănită în praful străzii în fața tuturor și încearcă să-ți pună piedică strigând numai ție, că „descoperă-mă, măi!!!”. Ea poate veni ca efect al **VISĂRII**, al jocului imaginației, doar la oameni la care „despicarea firului în patru” este adevăratul și unicul „modus vivendi”, adevărata plăcere de a trăi.*

*Aici nu sunt „invenții”; doar fabulații, dar tot dintr-o fabulație s-a ajuns și la modulul lunar, și la rețeaua de sateliți geostaționari fără de care comunicațiile actuale ar fi imposibile. Mare parte din ideile acestei cărți au fost scrise în variante care s-au pierdut de nenumărate ori. Unele variante, mult mai dezvoltate ca „intrigă”. Dar dacă s-au pierdut, înseamnă că „așa a fost să fie” (și că „opera finită” **TREBUIA** să arate „așa”, ca aici).*

*Îți mulțumesc EU, autorul acestei cărți:
Liviu-Gabriel SIMIONESCU*

CUPRINS

Liviu-Gabriel Simionescu, un prozator ingenios	7
DEX.....	9
Lumina	15
Scara	18
Refractar	20
Frumușica	24
Buricul universului	28
Doar cinci cuvinte	36
No money!.....	39
Cărăușii stelari.....	45
Amânarea	49
Feng-shui.....	52
Până la urmă, victoria.....	56
Geneza.....	59
Administratorul	64
Detectorul	73

S-A-S. Serviciul de asanare socială.....	80
„Ochiul”	83
Marte antagonic.....	88
Ce mică e lumea!.....	92
Transatlanticul	96
Ultima treaptă.....	100
Plăcinta	105
O lămurire necesară.....	119
Nepoții lui Zamolxe (testamentul)	120
Unde dai și unde crapă	125
Modestie? O, nuuu... ..	131
Nu se împarte la doi... ..	138
Sunt lucruri.....	141
Neuronul.....	145
Casa bântuită	149
Curcubeul viu	158
Bacteria.....	161
Bonus! Întrebare cu răspuns evitat	164
Stimate cititor	169

TIPARUL

The logo for ZVEN PRINT features the word 'ZVEN' in a large, bold, black, sans-serif font. The letter 'E' is stylized with a red outline and a white fill. Below 'ZVEN', the word 'PRINT' is written in a smaller, red, italicized, sans-serif font.

www.zven.ro
zven.print@gmail.com
tel./fax: 0345 401 330
mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița

Autorul declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma, cât și pentru conținutul volumului de față.
